

Пъстриятъ кълвачъ.

(Приказка).

Една просякиня се сърдила на Бога, че Той билъ причина за нейната бѣднотия. Той никога не я ошастливявалъ съ нѣщо, а и тя била жена, като другитѣ.

Единъ день тя видѣла, че седи на улицата единъ старецъ, а до него завързанъ чувалъ. Този старецъ билъ добриятъ дѣдо Господъ, но тя не го познала.

— Почивашъ ли си, дѣдо? — запитала го тя.

— Не, азъ чакамъ нѣкой да ми помогне да хвърлимъ чувала въ морето.

— Какво ще ми дадешъ, да го хвърля азъ? — запитала тя.

— Не е толкова лесна тая работа, — казалъ дѣдо Господъ. — Азъ ще дамъ чувалтъ си на онзи, който ме увѣри, че нѣма да го отвърже.

— Е, кажи какво ще ми платишъ, та тогава . . .

— Ако занесешъ чувалтъ ми така, както ти го дамъ, ще се погрижа, щото прѣзъ цѣлия си животъ да си щастлива.

Тя повдигнала чувала за опитъ. Той билъ толкова лекъ, че и дѣте можело да го отнесе.

— Добрѣ, ще го отнеса, — казала тя.

— Но да вѣрвамъ ли, че нѣма да го отвързвашъ?

— Вѣрвай, дѣдо, вѣрвай! Нѣма какво да ме интересува за чувала ти. Бжди спокоенъ!

— Трѣбва да знаешъ, — казалъ старецътъ, — че колкото голѣма е наградата, ако устоишъ на обѣ-